

Dödens hus

Det började när jag hade vattkoppor.

Jag kunde inte ligga i sängen för lakanen blev våta av min febersvett, och svetten kliade helt fruktansvärt på mina röda prickar.

Först gick jag bara runt i lägenheten och tyckte synd om mig själv. Men efter en halvtimme orkade jag inte hasa omkring längre. Då satte jag mig vid fönstret.

Jag satt timme efter timme och tittade ut genom glasrutan. Först kollade jag på folk som skyndade fram på gatan. Men efter en halv dag var jag helt uttråkad. Folket på gatan gjorde ju ingenting, de bara stressade fram i raketfart.

Jag försökte fantisera om vart de var på väg. Men de såg så tråkiga ut så jag fick inga idéer, inga bilder i huvudet.

Men när det började bli mörkt utanför fönstret såg jag plötsligt Huset!

Först tändes taklampan i ett fönster på tredje våningen. Och tio minuter senare tändes ljuset i ett fönster på femte våningen.

Det var som om det stora hyreshuset plötsligt fick liv. Det hade stått där hela tiden, men jag hade inte sett det för all grä

Men när fönstren började lysa såg jag människor inne i lägenheterna.

Det var som att se rakt in i ett jättestort dockskåp. Skillnaden var bara att skåpet var fyllt av verkligt liv.

Det kändes nästan som att se på film, men filmerna som utspelade sig var inte påhittade.

Jag kunde inte gå och lägga mig. När pappa varit inne och sagt god natt var jag tvungen att sätta mig tillrätta i stolen vid fönstret igen. Det var ju så otroligt spännande.

Samma skådespel utspelade sig framför mina ögon kväll efter kväll. 🖐️

Jag såg den gamla tanten som åt middag tillsammans med sin bulldog. Varje kväll dukade tanten så fint med levande ljus och tygservetter. Sen satte hon sig på ena kortsidan av bordet och hunden hoppade upp på en stol på andra kortsidan. De åt samma maträtt, men hunden slickade i sig direkt från sin tallrik och använde inga bestick.

Och så gubben som korkade upp en ny ölflaska varje kvart. Han drack säkert tjugo öl under en kväll. Men trots att han drack så mycket verkade han inte bli det minsta vinglig.

Och så mamman med nyfödda bebisen på första våningen. Hon såg verkligen trött ut, och bebisen bara skrek. Exakt klockan sex varje kväll kom hennes man hem. Han la sig i en soffa och somnade direkt trots att bebisen skrek och skrek, och mamman fick gå och vagga barnet.

Tjuvkikandet blev snart som ett gift. Jag älskade att sitta där och se rakt in i deras liv.

Men det allra mest spännande var nästan osynligt. Det som fick mig att aldrig lämna fönstret var det konstiga ljuset som sipprade ut från vinden på huset. Jag upptäckte det en natt när lamporna släcktes i den sista lägenheten.

Trots att alla hade gått och lagt sig såg jag ett svagt, flämtande sken som kom från översta takfönstret. Det var märkligt. Vem kun-

de tänkas hålla till där? Det måste vara dragigt och kallt på vinden.

Jag fantiserade om att det var en gammal uteliggare som hade hittat ett perfekt hem. Eller någon ung människa som hade rymt hemifrån och hamnat där för att få tak över huvudet.

Jag kunde inte sluta tänka på ljuset. Det virrade och irrade där inne. Var kom det ifrån? Varför lyste det natt efter natt med en fladdrande låga? Tänk om det var någon som eldade uppe på vinden. Tänk om det började brinna.

Prickarna och febern försvann efter en dryg vecka. Jag kände mig riktigt frisk, men jag fortsatte spela sjuk inför mina föräldrar. Jag hade ingen som helst lust att börja leva ett vanligt liv igen. Jag ville bara sitta och titta på "teatern" i fönstret.

– Okej då, sa pappa efter att jag tjatat länge och väl. Du får vara hemma en extradag så att du blir helt frisk.

Det var den dagen jag hade längtat efter. Jag visste precis hur jag skulle gå tillväga. 🖐️

För första gången på tio dagar gick jag ut ur lägenheten. Jag gick över gatan och ställde mig utanför ytterdörren till huset som jag studerat så noga.

Jag visste att den gamla tanten gick ut på förmiddagspromenad exakt klockan tio. Då stod jag där redo, och jag hjälpte tanten att hålla upp dörren. Sedan smet jag in själv.

Planen var att ta mig upp på vinden. Jag visste inte hur det skulle gå till. Jag gick bara så högt upp i huset som jag kunde. Det var en märklig känsla att plötsligt vara inne i huset som jag lärt känna så bra från utsidan.

Jag hörde bulldoggen skälla och gubben med ölflaskorna som sjöng för sig själv.

Till slut stod jag framför en dörr som med all säkerhet ledde upp till vinden. Jag kände på handtaget, men dörren var låst.

Nu kunde jag inte hålla mig längre. Jag hittade en stor tegelsten som jag slängde mot dörren med hela min kraft.

Jag stod inte ut med att inte veta. Det var något speciellt med

det där ljuset. Och jag kände att jag skulle göra vad som helst för att ta reda på var det kom ifrån.

Plötsligt kände jag en hand vidröra min axel. Jag vände mig om, men ingen var där. Men jag såg dörren långsamt glida upp framför mig.

Innanför dörren såg jag en trappa som vindlade sig uppåt. Det var kolmörkt, men långt där uppe såg jag. Det var Ljuset!

Jag tog de sista trappstegen i ett språng. Och så fort jag kom upp såg jag honom. Han hängde uppe vid taket. Han liksom svävade fritt i luften. Och en eldslåga lyste runt hans ansikte.

Wow, det kanske är Gud eller Jesus eller en ängel, tänkte jag. Han ser ju helt fantastisk ut.

Han var i min ålder och jag blev förhådd. Det var något med skenet som förblindade mig. Jag såg en underbar människa.

– Vem är du? frågade jag.

– Jag är Broder Daniel, sa han. Sedan jag såg dig för tio dagar sedan har jag längtat efter dig. Och nu kommer du äntligen.

– Va? Har du sett mig?

– Ja, du har ju suttit i fönstret hela tiden.

Jag såg mig omkring, men det fanns inga fönster längs väggarna, bara uppe i taket. Hur kunde han då ha sett mig?

Men plötsligt brydde jag mig inte om några frågetecken. Jag kände så starkt att jag bara ville vara där med honom.

– Vill du vara här med mig? frågade han som om han läst mina tankar.

– Mm, sa jag. Men mina föräldrar kommer hem om några timmar, och då måste jag vara tillbaka.

– Ursäkta, jag hörde inte riktigt vad du sa? Vill du vara här med mig?

– Ja, ja, det är klart.

– Fint, då var det färdigt, sa killen. Du kommer att hittas död hemma i fönstret. Skälet till att du inte klarade dig var att du fick en feberchock. Det är ovanligt, men det kan förekomma.

Jag förstod inte vad han pratade om.

Men när han sagt det sista så förvandlades rummet. Trappan ner till trapphuset försvann. Och i rummet fanns plötsligt människor som jag kände igen. Där var tanten med hunden, kvinnan med barnet, mannen som bara sov på soffan och flera andra som jag sett genom fönstret.

– Så trevligt att du är här, sa killen uppifrån taket. Det är väldigt sällan som vi får besök. Och väldigt sällan som någon svarar ja två gånger på frågan om de vill vara här med oss.

Hans käke knakade till när han pratade och plötsligt såg jag det som jag inte sett förut. Han var ingen vacker ung man med ett eldsken omkring sig. Han var död och förrutnad. Ögonen var blodsprängda. Huden hängde flagnande nedför ansiktet.

När jag tittade på mig själv hade jag också förändrats. Jag hade sårskorpor över hela kroppen. Det såg precis ut som vattkoppor som börjat läka. Den enda skillnaden var att min hud var död.

Och jag kunde se rakt genom väggen. Jag såg hur mina föräldrar hittade mig i fönstret. Jag såg dem skrika ut sin sorg. Men jag kunde inte göra någonting för att trösta dem.

Sedan den dagen har jag suttit här och väntat på att någon ska komma och hjälpa mig sluta irra omkring som spöke. Jag hoppas på att någon nyfiken i huset mitt emot undrar varför det lyser så konstigt här uppe på vinden.

SPÖKFAKTA

På Vivsta skola i Timrå spökar det. En lärare har berättat att han mötte ett av spökerna när han jobbade över sent en kväll. När han var klar packade han ihop, låste och stängde ytterdörren. Men då såg han att det lyste uppe på vinden. Han gick in igen och vandrade trapporna uppåt vinden. Plötsligt kände han tydligt en kall hand på axeln. Men när han vände sig om så fanns ingen där.

Flera andra har varit med om liknande händelser. Det sägs att det är en rektor, en vaktmästare och en liten pojke som spökar på skolan. De har alla dött i huset sedan skolan byggdes 1909. Pojken lär ha hängt sig på vinden.

